

Αριθμός 939/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Δ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ειρήνη Κιουρκτσόγλου - Πετρουλάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Δημητρούλα Υφαντή, Χαράλαμπο Καλαματιανό, Ειρήνη Καλού και Σοφία Ντάντου, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 3 Νοεμβρίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Του αναιρεσειόντος: Σ. Τ. του Φ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Γεώργιο Βγενόπουλο, που δεν κατέθεσε προτάσεις.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Κ. Κ. του Μ., κατοίκου ... και 2) ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρείας με την επωνυμία "...", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, εκ των οποίων η 2η εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ιωάννη Καραγκούνη με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, ενώ ο 1ος δεν παραστάθηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 29-3-2010 αγωγή του ήδη αναιρεσειόντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 4113/2011 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 4013/2015 του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσειών με την από 18-1-2016 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, με Εισηγήτρια την Αρεοπαγίτη Ειρήνη Καλού, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, παραστάθηκαν μόνο ο αναιρεσειών και η 2η των αναιρεσιβλήτων όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσειόντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 576 παρ. 1-3 εδ. α' Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι αν κατά τη συζήτηση της αίτησης για αναίρεση κάποιος από τους διαδίκους δεν εμφανισθεί ή εμφανισθεί και δε

λάβει μέρος με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος, ο Άρειος Πάγος εξετάζει ποιός επισπεύδει τη συζήτηση. Αν την επισπεύδει ο διάδικος που απουσιάζει, η υπόθεση συζητείται ως εάν ήταν παρόντες οι διάδικοι. Αν όμως την επισπεύδει ο αντίδικός του, ερευνάται αν ο διάδικος που δεν εμφανίσθηκε ή αν και εμφανίσθηκε δεν έλαβε μέρος στη συζήτηση με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος, κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα από τον επισπεύδοντα τη συζήτηση. Στην περίπτωση που δεν κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα, η συζήτηση κηρύσσεται απαράδεκτη και η υπόθεση επαναφέρεται με νέα κλήτευση. Αν όμως κλητεύθηκε νομίμως και εμπροθέσμως προχωράει στη συζήτηση, παρά την απουσία εκείνου που έχει κλητευθεί. Περαιτέρω σύμφωνα με την παρ. 3 εδ. β΄ του άρθρου 576 Κ.Πολ.Δικ., όπως το εδ. β΄ της παρ. 3 του ως άνω άρθρου προστέθηκε με το άρθρο 62 του ν. 4139/20-3-2013 και καταλαμβάνει και τις εκκρεμείς υποθέσεις, σύμφωνα με το άρθρο 98 του ίδιου νόμου "σε περίπτωση απλής ομοδικίας, η οποία υπάρχει στη δίκη, όπως η προκείμενη, μεταξύ των περισσοτέρων υποχρέων προς αποζημίωση από αδικοπραξία, αν κάποιος δεν εκπροσωπηθεί από πληρεξούσιο δικηγόρο, η υπόθεση χωρίζεται και η συζήτηση της αίτησης αναίρεσης χωρεί νομίμως ως προς όσους εκπροσωπούνται από πληρεξούσιο δικηγόρο ή έχουν κλητευθεί νομίμως και κηρύσσεται απαράδεκτη ως προς τους λοιπούς". Εξάλλου, κατ' άρθρ. 126 παρ. 1α΄ Κ.Πολ.Δ., η επίδοση γίνεται προσωπικά σε εκείνον, στον οποίο απευθύνεται το έγγραφο, και κατ' άρθρ. 128 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ., όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 2 του άρθρου πρώτου του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015, "Αν ο παραλήπτης δεν βρίσκεται στην κατοικία του, το έγγραφο παραδίδεται σε έναν από τους ενήλικους συνοίκους του, που έχουν συνείδηση των πράξεών τους και δεν συμμετέχουν στη δίκη ως αντίδικοί του". Κατά δε την παρ. 3 του ίδιου άρθρου "Σύνοικοι θεωρούνται εκείνοι που διαμένουν στο ίδιο διαμέρισμα, οι θυρωροί πολυκατοικιών και τα μέλη οικογένειάς τους που συνοικούν μαζί τους, οι διευθυντές ξενοδοχείων και οικοτροφείων, καθώς και το υπηρετικό και υπαλληλικό προσωπικό τους, όχι όμως οι ένοικοι άλλου διαμερίσματος ή δωματίου της ίδιας κατοικίας". Τέλος, κατ' άρθρ. 139 παρ. 1δ΄ Κ.Πολ.Δ., όποιος ενεργεί την επίδοση συντάσσει έκθεση, η οποία πρέπει να περιέχει εκτός των άλλων και μνεία του προσώπου στο οποίο παραδόθηκε το έγγραφο και τον τρόπο που επιδόθηκε σε περίπτωση απουσίας ή άρνησης του παραλήπτη ή των προσώπων που ορίζονται στα άρθρα 128 έως 135 και 138. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι, αν δεν βρεθεί ο παραλήπτης στην κατοικία του, επιτρέπεται η παράδοση του προς επίδοση εγγράφου σε άλλα πρόσωπα, που συνοικούν μ' αυτόν, τα οποία, μεταξύ άλλων, πρέπει είναι ενήλικα, γεγονός το οποίο πρέπει να βεβαιώνεται στην έκθεση επιδόσεως. Έτσι, για το κύρος της

επιδόσεως δεν αρκεί η βεβαίωση του επιμελητή στην έκθεση ότι αυτός που παρέλαβε το έγγραφο είναι σύνοικος εκείνου προς τον οποίο η επίδοση, αλλά πρέπει να βεβαιώνεται ότι αυτός στον οποίο επέδωσε, εκτός από σύνοικος είναι και ενήλικος, αν δε τούτο δεν συμβαίνει η επίδοση είναι άκυρη. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της δημόσιας συνεδρίασης αυτού του Δικαστηρίου, κατά την αναφερομένη στην αρχή δικάσιμο, ο πρώτος αναιρεσίβλητος δεν εμφανίστηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, ούτε με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ. Ο αναιρεσείων, ο οποίος επέσπευσε τη συζήτηση, προς απόδειξη της κλήτευσης του απολειπομένου αναιρεσιβλήτου προσκομίζει την υπ' αριθμ. ... /8-2-2017 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Ναυπλίου - Πρωτοδικείο Σπάρτης Ι. Β.. Στην έκθεση αυτή σχετικά με το πρόσωπο στο οποίο έγινε η επίδοση βεβαιώνονται τα ακόλουθα: "Και μη ευρών τον ίδιο εδώ στη οικία του αλλά την σύνοικο αδελφή του Θ. Κ., όπως εδήλωσε, επέδωσα σ' αυτήν το άνω δικόγραφο, η οποία παρέλαβε". Όμως δεν αναφέρεται στην έκθεση αν η παραλαβούσα την αίτηση σύνοικος στην οποία έγινε και η κλήτευση του απολειπομένου ως άνω αναιρεσιβλήτου, ήταν ενήλικη. Έτσι σύμφωνα με τα πιο πάνω, δεν αποδεικνύεται νόμιμη κλήτευση του απολειπόμενου πρώτου αναιρεσίβλητου και γι' αυτό πρέπει να χωριστεί η υπόθεση ως προς το διάδικο αυτό, να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης ως προς τον πρώτο αναιρεσίβλητο και να προχωρήσει η συζήτηση της υπόθεσης ως προς τους λοιπούς διαδίκους. Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για παράβαση του άρθρου 559 παρ. 1 και 13 ΚΠολΔ, διότι το Εφετείο αν και ο πρώτος αναιρεσίβλητος Κ. Κ., όπως προκύπτει από τα πρακτικά της πρωτοδικού δίκης, που προσκομίστηκαν με επίκληση από τους διαδίκους, κατά την κατ' έφεση δίκη, αντικρούοντας την ένδικη αγωγή του αναιρεσείοντος, περιορίστηκε στην άρνηση της αγωγής αυτής, χωρίς να υποβάλει ένσταση συνυπαιτιότητας του ενάγοντος και ήδη αναιρεσείοντος στην πρόκληση του ατυχήματος, η οποία υποβλήθηκε μόνο από τη δεύτερη εναγομένη και ήδη δεύτερη αναιρεσίβλητη ασφαλιστική εταιρία, εσφαλμένως δέχτηκε την προβληθείσα από τη δεύτερη αναιρεσίβλητη ένσταση συνυπαιτιότητας και ως προς τον πρώτο εναγόμενο-εκκαλούντα και ήδη πρώτο αναιρεσίβλητο επιδικάζοντας σε βάρος του το οφειλόμενο απ' αυτόν ποσό αποζημίωσης μειωμένο κατά το ποσοστό συνυπαιτιότητάς του. Ο αναιρετικός αυτός λόγος, ενόψει του ότι οι αποδιδόμενες με αυτόν πλημμέλειες, αφορούν μόνον στον μη παριστάμενο πρώτο αναιρεσίβλητο, ως προς τον οποίο κηρύχτηκε απαράδεκτη η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης, δεν ερευνάται.

Από τη διάταξη της τρίτης περίπτωσης του άρθρου 559 αρ. 11 του Κ.Πολ.Δ., σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 335 και 338 έως 340 και 561 παρ. 1 του ίδιου Κ.Πολ.Δ. προκύπτει, ότι το δικαστήριο της ουσίας, προκειμένου να σχηματίσει την κρίση του για τους πραγματικούς ισχυρισμούς των διαδίκων, που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη του όλα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, χωρίς να ελέγχεται η κρίση του ως προς την αξιοπιστία των μαρτύρων και την αξιολόγηση των αποδείξεων γενικά, εκτός αν παραβιάσθηκαν κανόνες δικαίου, περιλαμβανομένων και των ερμηνευτικών ή στοιχειοθετείται λόγος αναίρεσης από το άρθρο 559 αρ. 19 και 20 Κ.Πολ.Δ. Ωστόσο δεν επιβάλλεται να γίνεται ειδική αναφορά και χωριστή αξιολόγηση καθενός από τα αποδεικτικά μέσα, αλλά αρκεί να καθίσταται βέβαιο από το όλο περιεχόμενο της αποφάσεως, ότι συνεκτιμήθηκαν όλα τα από αυτά κατ' είδος αναφερόμενα, κατά το νόμο επιτρεπτά (ΑΠ 544/2005, 190/1995).

Με το δεύτερο λόγο αναίρεσης αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 11γ' του άρθρου 559 ΚΠολΔ, διότι το Εφετείο, αν και κατά τα αναφερόμενα στην προσβαλλόμενη απόφαση κατέληξε στην κρίση του, αφού έλαβε υπόψη την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα των εναγομένων, όπως αυτή περιέχεται στα πρακτικά, τις υπ' αριθμ. ... και .../2010 ένορκες βεβαιώσεις ενώπιον της Συμ/φου Πατρών Ε. Γ. - Π. μετά από νομότυπη και εμπρόθεσμη κλήτευση των αντιδίκων εκ μέρους του, τις φωτογραφίες που δεν αμφισβητήθηκε η γνησιότητά τους και όλα τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, ακόμα και εκείνα των οποίων δεν γίνεται ιδιαίτερη μνεία, σύμφωνα με το σκεπτικό της, εν τούτοις, τα παραπάνω αναφερόμενα στην προσβαλλόμενη απόφαση αποδεικτικά μέσα, τα έλαβε υπόψη μόνον αποσπασματικά, αγνοώντας πλήρως κομβικά σημεία τους, όπως η απεικόνιση της καταστάσεως του οδοστρώματος από τις φωτογραφίες, οι ομολογίες των αναιρεσιβλήτων και ίδια του πρώτου τούτων και η περιγραφή του ατυχήματος από τους συνεπιβαίνοντες στο όχημα του αναιρεσειόντος, με αποτέλεσμα να καταλογίσει στον αναιρεσειόντα συνυπαιτιότητα ποσοστού 30%, διότι κατά το σκεπτικό δεν αποδείχθηκε ότι έδωσε σήμα (φλας) για την προσπέραση που προτίθετο να επιχειρήσει κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 17 ΚΟΚ και 21 ΚΟΚ και επεχείρησε προσπέραση χωρίς να βεβαιωθεί ότι μπορεί να πράξει τούτο χωρίς κίνδυνο. Συγκεκριμένα, εξειδικεύοντας τις ως άνω αιτιάσεις του, προς θεμελίωση του ως άνω αναιρετικού λόγου, ισχυρίζεται αυτολεξεί ο αναιρεσειών: "Ειδικότερα η προσβαλλομένη στο σκεπτικό της αναφέρει ότι ο πρώτος αναιρεσιβλήτος "κινείτο στο δεξιό άκρο της Εθνικής οδού ... με

κατεύθυνση από ... προς Μονεμβασία". Στην επ' ακροατηρίω κατάθεσή του ο μάρτυς των αντιδίκων (αναιρεσιβλήτων) Δ. Ν. αναφέρει "κάθε ρεύμα έχει μια λωρίδα και την βοηθητική". Στις αναφερόμενες δύο ένορκες βεβαιώσεις οι συνεπιβαίνοντες του οχήματός μου (αναιρεσεϊόντος) αναφέρουν "όταν το αυτοκίνητο του ενάγοντα έφθασε περίπου απέναντι από το Βενζινάδικο και ενώ το αυτοκίνητο του ενάγοντα βρισκόταν σε μικρή απόσταση ένα τρακτέρ που έσυρε πίσω καρότσα και εκινείτο στο άκρο δεξιό του δρόμου παράλληλα με το αυτοκίνητο του ενάγοντα...". Με τα ανωτέρω στοιχεία καθίσταται προφανές ότι η προσβαλλομένη απόφαση ενώ αποδέχεται την κίνηση του αντιδίκου οδηγού του τρακτέρ στο δεξιό άκρο της Ε.Ο. ... ήτοι σύμφωνα με τις διατάξεις του ΚΟΚ ως προς την κίνηση των αργοκίνητων οχημάτων που υποχρεωτικώς κινούνται στην βοηθητική λωρίδα και στο άκρο δεξιό και την άποψή της αυτή την στηρίζει και στα λοιπά ως άνω αναφερόμενα στοιχεία εν τούτοις καταλογίζει εις εμέ συνυπαιτιότητα ποσοστού 30% διότι κατά το σκεπτικό δεν αποδείχθηκε ότι έδωσα σήμα (φλας) για την προσπέραση που προτιθέμουν να επιχειρήσω κατά την παράγραφο 1 του άρθρ. 17 ΚΟΚ και 21 ΚΟΚ και επεχείρησα προσπέραση χωρίς να βεβαιωθώ ότι μπορώ να πράξω τούτο χωρίς κίνδυνο". Ο λόγος αυτός αναιρέσης, με τον οποίο ουσιαστικά ο αναιρεσεϊών επικαλείται ως ορθή διαφορετική αξιολόγηση των αποδείξεων απ' αυτήν στην οποία προέβη το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφαση, στην οποία αν προέβαινε το τελευταίο θα οδηγείτο σε αποδεικτικό πόρισμα διαφορετικό από το εξαχθέν, και δη περί μη συνδρομής συνυπαιτιότητάς του στην πρόκληση του ένδικου ατυχήματος, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, διότι οι προβαλλόμενες με το λόγο αυτό αιτιάσεις, πλήττουν την περί τα πράγματα ανέλεγκτη, κατά το άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, ενώ εξάλλου καθόσον αφορά στις αορίστως αναφερόμενες, ως περιεχόμενες στα ως άνω αποδεικτικά μέσα "ομολογίες των αναιρεσιβλήτων και ιδία του πρώτου τούτων", που φέρονται ότι αγνοήθηκαν, ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος και για το λόγο ότι ο αναιρεσεϊών δεν προσδιορίζει τα κρίσιμα, επιβλαβή γι' αυτόν πραγματικά περιστατικά που διατείνεται ότι ομολόγησαν οι αναιρεσιβλήτοι, τον τρόπο κατά τον οποίο έγιναν οι εν λόγω ομολογίες καθώς και αν αυτός τις επικαλέστηκε νομίμως, ενώπιον του Εφετείου. Από τις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 300, 330 και 914 ΑΚ προκύπτει ότι προϋποθέσεις της ευθύνης προς αποζημίωση από αδικοπραξία, είναι η υπαιτιότητα του υπόχρεου, το παράνομο της πράξης ή παράλειψης αυτού και η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της πράξης ή της παράλειψης και της επελθούσας ζημίας. Αμέλεια, κατ' άρθρο 330 ΑΚ, υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές, αυτή δηλαδή που πρέπει

να καταβάλλεται κατά τη συναλλακτική καλή πίστη από το δράστη στον κύκλο της αρμοδιότητάς του, είτε υπάρχει προς τούτο σαφές νομικό καθήκον είτε όχι, αρκεί να συμπεριφέρθηκε κατά τρόπο αντίθετο από εκείνο που επιβάλλεται από τις καταστάσεις. Εξάλλου, αιτιώδης συνάφεια υπάρχει όταν η πράξη ή η παράλειψη του ευθυνόμενου προσώπου ήταν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ικανή και μπορούσε αντικειμενικά να επιφέρει κατά την συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων το επιζήμιο αποτέλεσμα. Περαιτέρω, από τις ίδιες ως άνω διατάξεις συνάγεται ότι οι έννοιες της αμέλειας και του συντρέχοντος πταίσματος του παθόντος είναι έννοιες νομικές. Τα πιο πάνω έχουν εφαρμογή και στην περίπτωση του άρθρου 10 του Ν. ΓΠΝ/1991, ως προς την υπαιτιότητα των οδηγών των συγκρουσθέντων αυτοκινήτων, κατά το οποίο είναι εφαρμοστέα η διάταξη του άρθρου 914 Α.Κ. Τέλος, η παράβαση διατάξεων του Κ.Ο.Κ. δεν θεμελιώνει αυτή καθαυτή υπαιτιότητα στην επέλευση αυτοκινητικού ατυχήματος, αποτελεί όμως στοιχείο, η στάθμιση του οποίου από το δικαστήριο της ουσίας θα κριθεί σε σχέση με την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συγκεκριμένης πράξης και του επελθόντος αποτελέσματος. Επομένως, η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ως προς τη συνδρομή ή όχι πταίσματος του φερομένου ως υποχρέου προς αποζημίωση ή συντρέχοντος πταίσματος του παθόντος, υπόκεινται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου κατά τις διατάξεις του άρθρου 559 αρ. 1 και 19 Κ.Πολ.Δ., για ευθεία ή εκ πλαγίου παράβαση κανόνων του ουσιαστικού δικαίου, καθώς και για παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας, αφενός ως προς το αν τα πραγματικά περιστατικά που το δικαστήριο της ουσίας δέχθηκε ανελέγκτως ως αποδειχθέντα, συγκροτούν αντικειμενικά την έννοια του πταίσματος, αφετέρου ως προς την ορθή υπαγωγή των περιστατικών αυτών στην αόριστη νομική έννοια της αιτιώδους συνάφειας, κατά πόσο δηλαδή τα περιστατικά αυτά του πταίσματος επιτρέπουν το συμπέρασμα να θεωρηθεί, αντικειμενικά, ορισμένο γεγονός ως πρόσφορη αιτία του ζημιογόνου αποτελέσματος (ΑΠ 210/2013). Αντιθέτως, ο καθορισμός της βαρύτητας του πταίσματος και του ποσοστού, κατά το οποίο πρέπει να μειωθεί η αποζημίωση, αφορά εκτίμηση πραγμάτων, που δεν ελέγχεται ακυρωτικώς (ΑΠ 690/2011, ΑΠ 1476/2005, ΑΠ 1653/2001). Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 17 ΚΟΚ: 1. Ο οδηγός επιτρέπεται να προσπεράσει προπορευόμενο όχημα μόνον εφόσον μπορεί να το κάνει χωρίς κίνδυνο ή παρακώλυση της κυκλοφορίας και εφόσον προειδοποιήσει έγκαιρα γι' αυτό, σύμφωνα με το άρθρο 21 παρ. 2 του παρόντος Κώδικα. 2. Το προσπέρασμα επιτρέπεται, κατά κανόνα, από τα αριστερά. Κατ' εξαίρεση, το προσπέρασμα επιτρέπεται από τα δεξιά αν ο προπορευόμενος οδηγός έχει δώσει σήμα ότι προτίθεται να στρίψει αριστερά και έχει μετακινήσει το όχημα ή τα ζώα του προς

την πλευρά αυτήν. 3. Το προσπέρασμα απαγορεύεται γενικά στις εξής περιπτώσεις: α)..., β)..., γ) Όταν η λωρίδα κυκλοφορίας, την οποία θα χρησιμοποιήσει ο οδηγός κατά το προσπέρασμα, δεν είναι ελεύθερη σε αρκετή απόσταση μπροστά του, κατά τρόπο ώστε, λαμβανομένης υπόψη της διαφοράς ταχύτητας του οχήματός του, κατά το χρόνο του προσπεράσματος, και εκείνης των οχημάτων, τα οποία προτίθεται να προσπεράσει, να μην εκθέσει σε κίνδυνο ή παρεμποδίσει τους ερχόμενους αντίθετα. 4... 5. Ο οδηγός, κατά το προσπέρασμα, υποχρεούται να αφήνει στο όχημα το οποίο προσπερνά αρκετό χώρο παραπλεύρως.

Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρ. 559 αριθμ. 1 του Κ.Πολ.Δ., αναίρεση επιτρέπεται αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (Ολ.ΑΠ 7/2006 και Ολ.ΑΠ 4/2005). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ανεπάρκεια αιτιολογιών, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, υπάρχει όταν δεν προκύπτουν από την απόφαση σαφώς και επαρκώς τα περιστατικά που είναι κατά νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση της διάταξης ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε ή όταν η απόφαση έχει ελλείψεις, όσον αφορά το νομικό χαρακτηρισμό των κρίσιμων περιστατικών που έγιναν δεκτά. Αντιφατικότητα δε αιτιολογιών υπάρχει όταν εξ αιτίας της δεν προκύπτει ποια πραγματικά περιστατικά δέχθηκε το δικαστήριο για να στηρίξει το διατακτικό, ώστε να μπορεί να ελεγχθεί αν σωστά εφάρμοσε το Νόμο. Η αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια πρέπει να έχει σχέση με ουσιώδεις ισχυρισμούς και κεφάλαια παροχής έννομης προστασίας και επιθετικά ή αμυντικά μέσα και όχι με την επιχειρηματολογία των διαδίκων ή του δικαστηρίου, ούτε την εκτίμηση των αποδείξεων, εφόσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή διατυπώνεται σαφώς (Ολ.ΑΠ 24/1992, Ολ.ΑΠ 1/1999, ΑΠ 9/2013). Στην προκειμένη περίπτωση, με τον τρίτο λόγο αναίρεσης αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, διότι το Εφετείο με το να κρίνει συνυπαίτιο για την πρόκληση του ένδικου ατυχήματος κατά ποσοστό 30% και τον αναιρεσιόντα - ενάγοντα, επειδή δεν προέβη κατά την

παράγραφο 1 του άρθρου 17 ΚΟΚ και 21 ΚΟΚ στην αφή του δείκτη κατεύθυνσης του οχήματός του (φλας) για την προσπέραση που προτίθετο να επιχειρήσει, παραβίασε ευθέως και εκ πλαγίου τη διάταξη του άρθρου 17 ΚΟΚ., αφού η υποχρέωση του οδηγού για γνωστοποίηση υπέρβασης του προπορευόμενου οχήματος, απαιτείται στην περίπτωση κατά την οποία το υπό υπέρβαση όχημα ευρίσκεται εμπροσθεν του οχήματος που θα διενεργήσει την υπέρβαση και όχι παράλληλα και εκτός της λωρίδος κυκλοφορίας του οχήματος που διενεργεί την υπέρβαση όπως εν προκειμένω, δεδομένου ότι δεν υφίσταται κίνδυνος για το όχημα αυτό, καθώς και τα διδάγματα της κοινής πείρας, σύμφωνα με τα οποία η γνωστοποίηση της υπέρβασης γίνεται αφενός μεν για τους αντιθέτως κινούμενους και αφετέρου για τους ομόρως κινούμενους εντός του αυτού επιπέδου της αυτής λωρίδος κυκλοφορίας και ως εκ τούτου η μη προειδοποίηση της υπέρβασης στη συγκεκριμένη περίπτωση ουδόλως τελεί σε αιτιώδη συνάφεια με την κίνηση του οδηγού του τρακτέρ, το οποίο κατά την προσβαλλόμενη εκινείτο στην βοηθητική λωρίδα (άκρα δεξιά) υπό συνθήκες πλήρους ορατότητας για την όπισθεν του τρακτέρ κίνηση και τη συνέχιση της δικής του πορείας εντός του αυτού επιπέδου της λωρίδος κυκλοφορίας και του οδοστρώματος. Στη συγκεκριμένη περίπτωση από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το Εφετείο δέχθηκε κατά την ανέλεγκτη ως προς την εκτίμηση των πραγματικών γεγονότων κρίση του (άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.), τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά σχετικά με τις συνθήκες που έλαβε χώρα το ένδικο αυτοκινητικό ατύχημα: "...Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα του εναγομένου, Δ. Ν., που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, η οποία περιέχεται στα ταυτάρια με την εκκαλουμένη πρακτικά συνεδρίασης του ίδιου Δικαστηρίου, τις υπ' αριθμ. .../2-12-2010 και .../2-12-2010 ένορκες βεβαιώσεις ενώπιον της Συμβολαιογράφου Πατρών Ε. Γ. Π., οι οποίες ελήφθησαν μετά από νομότυπη και εμπρόθεσμη κλήτευση των αντιδίκων (βλ. υπ' αριθμ. .../26-11-2010 και ...29-11-2010 εκθέσεις επιδόσεως των δικαστικών επιμελητών Α. Μ. του Πρωτοδικείου Αθηνών και Ι. Β. του Πρωτοδικείου Σπάρτης, αντίστοιχα), τις φωτογραφίες των οποίων η γνησιότητα δεν αμφισβητείται (άρθρα 444 αρ. 3, 448 παρ. 2, 457 παρ. 4 ΚΠολΔ) και από όλα τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, ακόμα και εκείνα των οποίων δεν γίνεται ιδιαίτερη μνεία, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Στις 30/10/2009 και περί ώρα 11.10 π.μ., ο Κ. Κ., οδηγώντας τον με αριθμό κυκλοφορίας ... διαξονικό γεωργικά ελκυστήρα (τρακτέρ με καρότσα), ιδιοκτησίας του, το οποίο ήταν ασφαλισμένο για την έναντι τρίτων αστική του ευθύνη στην ασφαλιστική εταιρία με την επωνυμία "...", κινείτο στο δεξιό άκρο της Εθνικής οδού ... -

Μονεμβασίας, στο ..., με κατεύθυνση από ... προς Μονεμβασία. Κατά τον ίδιο χρόνο, ο Σ. Τ., οδηγώντας το με αριθμό κυκλοφορίας ... ΙΧΕ αυτοκίνητο, ιδιοκτησίας του, κινείτο στην ίδια εθνική οδό, με ομόρροπη κατεύθυνση με τον ανωτέρω γεωργικό ελκυστήρα. Η εθνική οδός στο σημείο του 44ου χιλιομέτρου είναι ευθεία σε μεγάλο μήκος, διπλής κατεύθυνσης με μια λωρίδα κυκλοφορίας και μια βοηθητική λωρίδα ανά κατεύθυνση, τα δυο ρεύματα χωρίζονται με διπλή διαχωριστική γραμμή, η οποία διακόπτεται στο σημείο που υπάρχει πρατήριο καυσίμων στο ρεύμα της εθνικής οδού από Μονεμβασιά προς ..., έχει όριο ταχύτητας τα 50 χιλιόμετρα την ώρα και είναι κατοικημένη περιοχή. Ο Κ. Κ., μόλις έφθασε στο ύψος του ανωτέρω πρατηρίου, προτιθέμενος να μεταβεί με αυτό στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας, χωρίς να χρησιμοποιήσει δείκτη κατεύθυνσης (φλας) κινήθηκε προς το κέντρο του οδοστρώματος προτιθέμενος να διασχίσει κάθετα το αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας και να εισέλθει στο πρατήριο. Ο Σ. Τ., οδηγός του ΙΧ με αριθμό κυκλοφορίας ..., που κινείτο στο ρεύμα κυκλοφορίας με ομόρροπη κατεύθυνση με τον ανωτέρω γεωργικό ελκυστήρα, την στιγμή εκείνη βρισκόταν πίσω από τον γεωργικό ελκυστήρα και επιχειρούσε να τον προσπεράσει, δεδομένου ότι ο γεωργικός ελκυστήρας κινείτο στο δεξιό άκρο του οδοστρώματος με ταχύτητα 5-10 χιλιόμετρα την ώρα. Η αιφνιδιαστική, χωρίς προειδοποίηση κίνηση του γεωργικού ελκυστήρα έκλεισε τον δρόμο στο κινούμενο επί της οδού όχημα ... και ο οδηγός του Σ. Τ. προκειμένου ν' αποφύγει τη σύγκρουση, τροχοπέδησε και επιχείρησε ελιγμό προς τα αριστερά, προς το αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας. Εντούτοις, δεν κατάφερε ν' αποφύγει τη σύγκρουση με αποτέλεσμα να επιπέσει με τη δεξιά εμπρόσθια γωνία του οχήματός του και το δεξιό φτερό στον αριστερό εμπρόσθιο τροχό του γεωργικού ελκυστήρα, να εκτραπεί, στη συνέχεια, και να συρθεί με το όλο το αριστερό μέρος του οχήματος στα τσιμεντένια κάγκελα και την ταμπέλα του πρατηρίου καυσίμων στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά, συνυπαίτιοι για την ένδικη σύγκρουση και τις ζημιές που προκλήθηκαν από αυτήν είναι και οι δύο εμπλακέντες οδηγοί, και δη κατά ποσοστό 70% ο εναγόμενος οδηγός και κατά ποσοστό 30% ο ενάγων. Ειδικότερα, ο εναγόμενος οδηγός του ... διαξονικού γεωργικού ελκυστήρα, Κ. Κ. από αμέλειά του, και συγκεκριμένα έλλειψη από τις επιβαλλόμενες από τις περιστάσεις προσοχής, δεν οδηγούσε με σύνεση και διαρκώς τεταμένη την προσοχή του και, προκειμένου να επιχειρήσει ελιγμό προς τα αριστερά, δεν ανέκοψε την πορεία του οχήματός του, για να παραχωρήσει προτεραιότητα στα οχήματα που κινούντο επί της εθνικής οδού και δεν ήλεγξε την κίνηση των άλλων κινουμένων επί της οδού οχημάτων, με αποτέλεσμα να μην αντιληφθεί το κινούμενο επί της εθνικής οδού

όχημα του ενάγοντος Σ. Τ., παρά το γεγονός ότι δεν εμποδιζόταν η ορατότητα στο σημείο αυτό της εθνικής οδού σε πολύ μεγάλη απόσταση, με αποτέλεσμα, να αποκλείσει την πορεία του ... ΙΧΕ αυτοκινήτου, το οποίο τη στιγμή εκείνη κινείτο παράλληλα με τον γεωργικό ελκυστήρα, επιχειρώντας προσπέραση (η οποία παρά το γεγονός ότι υπάρχει διπλή συνεχής διαχωριστική γραμμή στην εθνική οδό στο σημείο της σύγκρουσης δεν θα προκαλούσε πρόβλημα λόγω της υπερβολικά μικρής ταχύτητας που κινείτο ο γεωργικός ελκυστήρας (άρθρα 12 παρ. 1, 19 παρ. 1 και 21 παρ. 1 και 2 ΚΟΚ και δεν συνετέλεσε στην πρόκληση του ατυχήματος). Ο ισχυρισμός του οδηγού του ζημιογόνου οχήματος ότι, είχε ξεκινήσει την αλλαγή της πορείας του προς το αντίθετο ρεύμα και κινείτο ήδη επί αυτού, όταν ο ενάγων τρέχοντας με υπερβολική ταχύτητα επιχείρησε προσπέραση εισερχόμενος στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας, ελέγχεται απορριπτέος ως ουσιαστικά αβάσιμος, διότι δεν συνεπικουρείται από τα σημεία σύγκρουσης των δύο οχημάτων, αφού με την εκδοχή του οδηγού του ζημιογόνου οχήματος το αυτοκίνητο του ενάγοντος, εάν κινείτο εντός του αντίθετου ρεύματος κυκλοφορίας έχοντας τον γεωργικό ελκυστήρα κάθετα κινούμενο στο ίδιο ρεύμα, θα είχε χτυπήσει με όλο το εμπρόσθιο μέρος του επί του γεωργικού οχήματος, ενώ από το πλάγιο εμπρός κτύπημα του αυτοκινήτου συνάγεται ότι, η πορεία του γεωργικού ελκυστήρα βρέθηκε ξαφνικά μπροστά και πλάγια στο ΙΧ αυτοκίνητο, που επιχείρησε αποφευκτικό ελιγμό. Σε κάθε περίπτωση ο οδηγός του γεωργικού οχήματος θα έπρεπε να ελέγξει την κίνηση και να μην επιχειρήσει ελιγμό προς τα αριστερά, δεδομένου ότι λόγω της πολύ καλής ορατότητας έπρεπε να είχε αντιληφθεί την κίνηση αυτή του αυτοκινήτου του ενάγοντα, ενώ, τέλος, η υπερβολική ταχύτητα με την οποία ισχυρίζεται ότι κινείτο το όχημα του ενάγοντος από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν προέκυψε, αφού από το μέγεθος των υλικών ζημιών του αυτοκινήτου ΙΧΕ (ο γεωργικός ελκυστήρας λόγω μεγάλης παλαιότητας αλλά και τεχνικής κατασκευής είχε μεγαλύτερες υλικές ζημιές) δεν προκύπτει υπερβολική ταχύτητα αυτού. Συνυπαίτιος, όμως, είναι και ο ενάγων - οδηγός του αυτοκινήτου, ο οποίος δεν αποδείχθηκε ότι έδωσε σήμα (φλας) για την προσπέραση που προτίθετο να επιχειρήσει (17 παρ. 1 και 21 παρ. 1 και 3 του ΚΟΚ) και επιχείρησε προσπέραση χωρίς να βεβαιωθεί ότι μπορεί να πράξει τούτο χωρίς κίνδυνο, εντός κατοικημένης περιοχής που κινούνται γεωργικά μηχανήματα, όπως του εναγομένου, τα οποία, όπως γνωρίζει κάθε μέσος συνेतός οδηγός που κινείται σε επαρχιακές οδούς, λόγω όγκου και βάρους κινούνται με πολύ μικρή ταχύτητα και επιχειρούν απότομους ελιγμούς, όπως έπραξε ο εναγόμενος. Να σημειωθεί ότι ούτε ο ενάγων ούτε κανένας από τους μάρτυρες αυτού αναφέρουν ότι ο

ενάγων έδωσε προειδοποιητικό σήμα στον προπορευόμενο εναγόμενο οδηγό ότι προτίθετο τη στιγμή της ένδικης σύγκρουσης να προσπεράσει αυτόν. Κατά συνέπεια, η παραδεκώς προβληθείσα από τους εναγομένους σχετική νόμιμη ένσταση συνυπαιτιότητας του οδηγού του ... ΙΧΕ αυτοκινήτου στο ένδικο ατύχημα (άρθρο 300 ΑΚ), πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη στην ουσία της. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, επομένως, το οποίο, με την εκκαλούμενη απόφαση, έκρινε αποκλειστικά υπαίτιο για την ένδικη σύγκρουση τον οδηγό του ... ΙΧΕ αυτοκινήτου, απορρίπτοντας ως ουσιαστικά αβάσιμη την από 29/3/2010 αγωγή του, έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, γενομένων δεκτών ως ουσιαστικά βάσιμων των σχετικών λόγων της έφεσης". Έτσι, που έκρινε το Εφετείο, δεν παραβίασε ούτε ευθέως ούτε πλαγίως τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 300, 330 ΑΚ και 17 παρ. 1 του ΚΟΚ, με το να καταλογίσει συνυπαιτιότητα για την πρόκληση του ατυχήματος στον ενάγοντα αναιρεσιόντα οδηγό. Ειδικότερα, με βάση τα ως άνω γενόμενα δεκτά ανελέγκτως πραγματικά περιστατικά, σύμφωνα με τα οποία Α) το ατύχημα συνέβη τη στιγμή, που ο πρώτος αναιρεσίβλητος Κ. Κ., οδηγός του με αριθμό κυκλοφορίας ... διαξονικού γεωργικού ελκυστήρα, είχε κινηθεί προς το κέντρο του οδοστρώματος, έχοντας πραγματοποιήσει ελιγμό προς τα αριστερά από το δεξιό άκρο της Εθνικής οδού ..., στο ..., όπου εκινείτο αρχικά, με κατεύθυνση προς Μονεμβασία και με υπερβολικά μικρή ταχύτητα, ο δε αναιρεσιών Σ. Τ., οδηγός του με αριθμό κυκλοφορίας ... ΙΧΕ αυτοκινήτου, ενώ βρισκόταν πίσω από τον γεωργικό ελκυστήρα επιχείρησε να τον προσπεράσει, κινούμενος παράλληλα με αυτόν, χωρίς να βεβαιωθεί ότι μπορούσε να πράξει τούτο χωρίς κίνδυνο της κυκλοφορίας, αν και κινείτο εντός κατοικημένης περιοχής όπου κινούνται γεωργικά μηχανήματα, όπως του εναγομένου, τα οποία, όπως γνωρίζει κάθε μέσος συνेतός οδηγός που κινείται σε επαρχιακές οδούς, λόγω όγκου και βάρους κινούνται με πολύ μικρή ταχύτητα και επιχειρούν απότομους ελιγμούς, όπως έπραξε ο εναγόμενος, οδηγός του γεωργικού ελκυστήρα, στοιχειοθετείται συντρέχουσα υπαιτιότητα (αμέλεια) του αναιρεσιόντος - ενάγοντος οδηγού στην επέλευση του ατυχήματος, η οποία αποτελεί προϋπόθεση της εφαρμογής της ως άνω διάταξης του άρθρου 300 ΑΚ και η μη συνδρομή της οποίας αποκλείει την εφαρμογή της. Επομένως, ο τρίτος από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγος της αίτησης αναίρεσης, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Στην περίπτωση που το διατακτικό της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, στηρίζεται αυτοτελώς σε δύο ή περισσότερες επάλληλες αιτιολογίες και με τον λόγο της αναίρεσεως πλήσσει η μία μόνον από αυτές, ο λόγος αυτός της αναίρεσεως είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής, αφού οι μη πληττόμενες

αιτιολογίες στηρίζουν επαρκώς το διατακτικό της προσβαλλομένης. Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση που με τους λόγους της αναιρέσεως πλήσσουνται όλες οι αιτιολογίες, αλλά η προσβολή της μίας από αυτές δεν τελεσφορεί (ΑΠ 823/2012). Ο αναιρεσείων με τον ίδιο λόγο αναιρέσης από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ προβάλλει ως αιτίαση κατά της προσβαλλόμενης απόφασης, και το ότι για τη θεμελίωση της συνυπαιτιότητάς του δέχεται ότι ο ενάγων και ήδη αναιρεσείων οδηγός του ΙΧΕ αυτοκινήτου δεν αποδείχθηκε ότι έδωσε σήμα (φλας) για την προσπάθεια που προτίθετο να επιχειρήσει (17 παρ. 1 και 21 παρ. 1 και 3 του ΚΟΚ), αν και, όπως διατείνεται ο αναιρεσείων, η μη προειδοποίηση της υπέρβασης στη συγκεκριμένη περίπτωση ουδόλως τελεί σε αιτιώδη συνάφεια με την κίνηση του οδηγού του γεωργικού ελκυστήρα, ο οποίος κατά την προσβαλλόμενη εκινείτο στην βοηθητική λωρίδα (άκρα δεξιά) υπό συνθήκες πλήρους ορατότητας για την όπισθεν του γεωργικού ελκυστήρα κίνηση αφού, κατά τις διατάξεις του άρθρου 17 ΚΟΚ η υποχρέωση του οδηγού για γνωστοποίηση υπέρβασης του προπορευόμενου οχήματος, απαιτείται στην περίπτωση κατά την οποία το υπό υπέρβαση όχημα ευρίσκεται εμπροσθεν του οχήματος που θα διενεργήσει την υπέρβαση και όχι παράλληλως και εκτός της λωρίδος κυκλοφορίας του οχήματος που διενεργεί την υπέρβαση όπως εν προκειμένω, δεδομένου ότι δεν υφίσταται κίνδυνος για το όχημα αυτό, πλην, όμως, ο λόγος αυτός αναιρέσης, ανεξαρτήτως του ότι στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση ότι το Εφετείο δέχτηκε ότι τη στιγμή του ατυχήματος ο οδηγούμενος από τον πρώτο αναιρεσίβλητο γεωργικός ελκυστήρας κινείτο στη βοηθητική λωρίδα (άκρα δεξιά) υπό συνθήκες πλήρους ορατότητας, παράλληλως και εκτός της λωρίδος κυκλοφορίας του οχήματος του αναιρεσειόντος που διενήργησε την υπέρβαση, ενώ κατά τα προαναφερόμενα σύμφωνα με τις παραδοχές της προσβαλλόμενης, κατά τη στιγμή του ατυχήματος είχε κινηθεί προς το κέντρο του οδοστρώματος προτιθέμενος να διασχίσει κάθετα το αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας και να εισέλθει στο πρατήριο, είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής, διότι, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, η κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, περί συνδρομής συντρέχουσας υπαιτιότητας του ενάγοντος - εκαλούτος και ήδη αναιρεσειόντος οδηγού στηρίζεται αυτοτελώς και στην αιτιολογία ότι ο αναιρεσείων είναι συνυπαίτιος και για το λόγο ότι επιχειρήσε προσπάθεια χωρίς να βεβαιωθεί ότι μπορεί να πράξει τούτο χωρίς κίνδυνο των λοιπών που χρησιμοποιούσαν την οδό αν και κινείτο εντός κατοικημένης περιοχής που κινούνται γεωργικά μηχανήματα, όπως του εναγομένου, τα οποία, όπως γνωρίζει κάθε μέσος συνετός οδηγός που κινείται σε επαρχιακές οδούς, λόγω όγκου και βάρους κινούνται με πολύ μικρή ταχύτητα και επιχειρούν απότομους ελιγμούς όπως

έπραξε ο εναγόμενος, ως προς την οποία (αιτιολογία) δεν τελεσφόρησε ο ως άνω λόγο αναίρεσης. Μετά από αυτά, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης, ως προς τη δεύτερη ανααιρεσίβλητη ασφαλιστική εταιρία, να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου που κατατέθηκε από τον ανααιρεσιόντα για την άσκησή της στο δημόσιο ταμείο (άρθρο 495 παρ. 4 εδ. ε΄ Κ.Πολ.Δ.) και να καταδικαστεί ο ανααιρεσιών στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της δεύτερης ανααιρεσίβλητης (άρθρ. 183 Κ.Πολ.Δ.), η οποία παραστάθηκε και κατέθεσε προτάσεις.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Διατάσσει το χωρισμό της υπόθεσης ως προς τον πρώτο ανααιρεσίβλητο Κ. Κ.

Κηρύσσει απαράδεκτη τη συζήτηση της από 18-1-2016 αίτησης αναίρεσης κατά της υπ' αριθμ. 4013/2015 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, ως προς τον ως άνω πρώτο ανααιρεσίβλητο.

Απορρίπτει την από 18-1-2016 αίτηση για αναίρεση της υπ' αριθμ. 4013/2015 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, ως προς τη δεύτερη ανααιρεσίβλητη ασφαλιστική εταιρία με την επωνυμία "...".

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου που κατατέθηκε από τον ανααιρεσιόντα για την άσκηση της αίτησης αναίρεσης στο δημόσιο ταμείο.

Και

Καταδικάζει τον ανααιρεσιόντα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της δεύτερης ανααιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 20 Απριλίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 18 Μαΐου 2018.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ